

BRITTA MARAKATT- LABBA

DÄR VARJE STYGN ANDAS

14.6 – 9.11.2025

MODERNA MUSEET

CURATOR MODERNA MUSEET

Matilda Olof-Ors

FOLDERTEXTER

Hanna Horsberg Hansen, Ph.D., professor emerita
i konsthistoria, Konstakademiet, UiT Norges arktiske
universitet

Läs mer om våra utställningsrelaterade
program, visningar och evenemang här:
modernamuseet.se

Historjá (detalj), 2003–07

DÄR VARJE STYGN ANDAS

"Att jobba med broderi är en långsamhetens estetik. En resa i tid och rum där varje stygn andas upplevelser och eftertanke och skapar berättelser."

Britta Marakatt-Labba

I snart femtio år har Britta Marakatt-Labba skapat broderade berättelser. Historierna bottenar i det samiska urfolkets muntliga berättartradition och utspelar sig nästan alltid i naturen. Mot fjällandskap och snötäckta vidder återger hon en tillvaro där den andliga världen är närvarande i såväl berättelserna om det dagliga livet som i skildringar av historiska händelser, statliga övergrepp och en hotad natur.

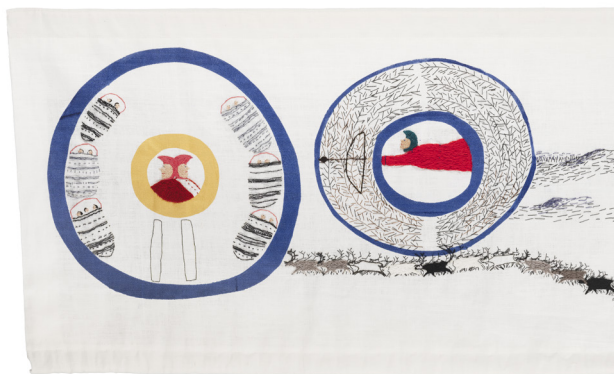
Utställningens titel *Där varje stygn andas* lånar Britta Marakatt-Labbas egna ord som beskriver hur alla dessa berättelser är uppbyggda av tusentals små stygn som vart och ett bär på eftertanke och erfarenhet. Hennes tidskrävande arbetsprocess är nära knuten till den samiska visuella och estetiska traditionen *duodji* som hon vuxit upp med. Duodji är kunskap som överförs från en generation till nästa. Kärnvärdena innefattar både en respekt för materialet och för närvaron av det icke-materiella i arbetet.

Britta Marakatt-Labba är född 1951 i Idivuoma på den svenska sidan av Sápmi och är i dag bosatt och verksam i Övre Soppero i Kiruna kommun. Hon är uppväxt i en renskötarfamilj med nordsamiska som modersmål och lärde sig svenska som fjärde språk efter meänkieli och norska. Efter studier på Sunderby folkhögskola utanför Luleå och Högskolan för design och konsthantverk (HDK) i Göteborg återvände Marakatt-Labba i slutet av 1970-talet till hemtrakterna.

Som en av konstnärerna i *Mázejoavku* (Masi-gruppen) deltog Britta Marakatt-Labba i kampen mot utbyggnaden av Alta-älven under sent 1970-tal och tidigt 1980-tal. Hennes stora samhällsengagemang spelar en viktig roll i konstnärskapet och verken utgör alltså en betydande inspiration för nya generationers kamp för miljön och samiska rättigheter.

Sitt stora genombrott fick Marakatt-Labba år 2017 när hon ställde ut på Documenta 14 i tyska Kassel. Alltsedan dess har hennes konst rönt ett växande intresse både nationellt och internationellt och visas i utställningar runtom i världen.

Matilda Olof-Ors, curator Moderna Museet

MINNE OCH ERFARENHET

I samisk religion finns en grundläggande uppfattning av verkligheten som bestående av en synlig, materiell dimension och en osynlig, andlig dimension. Den första rör det jordiska livet, den andra är befolkad av gudomliga väsen i form av urmödrar, gudar och gudinnor. Det finns ingen skarp gräns mellan de båda, och i den samiska muntliga berättartraditionen återkommer historier om hur den andra sidan kan ingripa direkt i människors tillvaro. Britta Marakatt-Labbas liv och uppväxt har präglats av dessa berättelser, liksom av den samiska visuella och estetiska praktiken, duodji.

Muntliga berättelser lever ofta kvar som inre bilder hos åhöraren. Marakatt-Labba förhåller sig både till dessa inre bilder och till duodjitraditionen när hon stygn för stygn visualiserar sina egna erfarenheter och det samiska folkets kollektiva minnen. Vardagliga scener ur hennes eget liv varvas med ursprungsmyter, historiska händelser och samtida ämnen som klimatkrisen och Kiruna stads flytt. I bilderna personifieras ofta den osynliga världens närvaro av ett eller flera små kvinnohuvuden i profil som bär *ládjogahpir*. Denna traditionella röda huvudbonad för kvinnor, krönt av en hornformad spets, förbjöds av missionärerna på 1800-talet som ansåg att den förde tankarna till ett djävulshorn. I vår tid har den återtagits som en viktig symbol för samiskt kvinnligt motstånd och styrka.

VINTERGATAN

Vintergatan (2022) är ett beställningsverk till Stortinget, det norska parlamentet i Oslo. I detta verk beskriver Britta Marakatt-Labba några av de utmaningar som den samiska kulturen står inför i dag. I den yttre cirkeln hittar vi sovplatser där små huvuden sticker upp under en rana – en traditionell samisk randigt vävd yllefilt. Sovplatserna, liksom också skogen och havet där röda fiskar fångas, tycks vara hotade av grävmaskinen som river upp marken och balansen i naturen. Här avbildas också tre gestalter iförda ladjogahpir. Marakatt-Labba har beskrivit det som att dessa gudinnor har satt sig på sina skotrar för att snabbt nå politikerna i Sametinget i Karasjok på norsk sida, vars byggnad syns högst upp i cirkeln, för att varna för vad som håller på att hända. Verket kan tolkas som en stark uppmaning till de folkvalda politikerna att agera. I den innersta delen av cirkeln finns små och stora stjärnor mot blå botten. I vissa stjärnor syns ett litet kvinnohuvud med en röd ladjogahpir. En av stjärnorna är mycket större än de andra och i den finns en man och en kvinna. Det är lätt att föreställa sig att motivet syftar på ursprungsmyten om samerna som solens ättlingar.

Vintergatan, 2022

EN PÅGÅENDE KAMP

Britta Marakatt-Labba föddes in i en nomadiserande renskötarfamilj. Hon deltar fortfarande i nomadlivet som innebär att renarna på våren flyttas från den svenska sidan till sommarbetesmarkerna i Dividalen på den norska sidan, där vajorna kalvar. På hösten återvänder de till vinterbetesmarkerna på den svenska sidan. Att hävda rätten att röra sig över nationsgränserna på detta sätt har varit en pågående kamp.

Under barndomens flyttningar bodde Marakatt-Labbas familj i en *lavvú*, ett konformat tält av tjock bomullsväv över en stomme av trästänger. Längst upp finns ett hål för röken från *árran*, eldstaden i lavvúns mitt. Hela familjen sov i lavvún under flytten. Det återkommande motivet med den sovande familjen, som närmast kan liknas vid en symbol för eller en inre bild av nomadlivet, ses nästan alltid uppförifrån – som om någon tittar ner från rökhalet på dem som vilar där. De återges ofta som en rad små huvuden som sticker upp under en rana. Ranor vävdes av ull i en flyttbar vävstol, framför allt av samiska kvinnor längs den norska kusten. Många av de platser där familjen traditionellt slog läger under renflyttningarna hotas i dag av skogsavverkning och vindkraftverk.

Mardröm, 1984

Kråkorna (detalj nedan), 1981

FÖRVANDLINGAR

I verket *Kråkorna* (1981) flyger en rad svarta fåglar över himlen. Gradvis, just som de landar på marken, förvandlas de till människor iklädda svarta uniformer och svarta kängor, som marscherar i takt. De rör sig mot en grupp i samiska kläder som sitter framför tre lavvúr. Tumult uppstår där raden av svartklädda når fram till gruppen; någon trycks mot marken med våld. Verket refererar till en händelse som ägde rum 1981, då fredliga demonstranter som protesterade mot utbyggnaden av Altaälven möttes av sex hundra norska poliser. Britta Marakatt-Labba deltog själv i demonstrationerna.

Kontakten mellan djur och människor i den samiska världsåskådningen är så stark att de kan bli ett på ett andligt plan och byta skepnad med varandra. Det är denna föreställning som ligger till grund för gestaltningen av poliserna som anländer i fågelhamn men förvandlas till mänskliga gestalter när de landar på marken. Även andra verk refererar till en sådan förvandling, till exempel *Mardröm* från 1984, där människostora rättor har tagit sig in i lavvún. I *Flygande nåjder* (1985) ser vi en rad gestalter i samiska kläder som flyger över himlen. Från hög höjd släpper de ner rättor och människor i vattnet under sig, några av människorna bär svarta uniformer. En nåjd, *noadi*, är en länk mellan vår värld och den osynliga världen. Vi känner inte till de uniformskläddas historia, men vi ser att det finns krafter här som gör motstånd mot övergrepp och förtryck.

ORGANISATIONSBYGGARE

Som ung, nyutbildad konstnär deltog Britta Marakatt-Labba i demonstrationer mot vattenkraftsutbyggnaden i Altaälven, i det norska fylket Finnmark. Norska staten vann kampen och 1987 byggdes dammen i Altaälven. Demonstranterna led en stor förlust i förhållande till älven, men protesterna kom ändå att rikta fokus mot samerna som ett urfolk med internationella rättigheter, vars språk, kultur och näringar ska värnas och utvecklas. Folkvalda parlament – sameting – lagstadgades i Norge (1989), Sverige (1993) och Finland (1995).

Marakatt-Labba var 1979 en av grundarna av Samiska Konstnärsförbundet, tillsammans med Lars Johansson-Nutti, Nils Aslak Valkeapää, Aage Gaup, Ranveig Persen och Synnøve Persen. År 1980 blev hon formellt medlem i Mázejoavku (Masi-gruppen), som bestod av konstnärerna Aage Gaup, Synnøve Persen, Ranveig Persen, Berit Marit Hætta, Josef Halse, Trygve Lund Guttormsen och Hans Ragnar Mathisen. De var unga, nyutexaminerade konstnärer med samisk bakgrund som hade sin bas i byn Masi, strax söder om platsen där kraftverket kom att byggas. Med gemensamma utställningar åkte de runt i en liten buss till platser i Sápmi där konstutställningar aldrig tidigare hade visats. Dessutom utmanade dessa konstnärer stereotypa idéer om vad det innebar att vara same och att vara en samisk konstnär. De drömde om gemensamma samiska organisationer och institutioner över nationsgränserna i Sápmi.

SAMISK SCENKONST

Den samiska teatern etablerades under början av 1970-talet med teatergruppen Dálvadis på svensk sida. På norsk sida grundades den samiska nationalteatern Beaivváš 1981, men det förekom även mindre teatrar som turnerade i perioder. Teatern blev en arena för de unga samernas konstnärliga uppror och politiska protester, där konstnärerna samarbetade för att lösa gemensamma uppgifter. Där kunde de berätta sina egna historier, samiska historier – på samiska. Britta Marakatt-Labba och andra konstnärer gjorde viktiga visuella bidrag till teatern, både när det gällde kostymer och scenografi.

Den samiska dockteatern Somara satte 1978 upp en pjäs skriven av Marry Áilonieida Somby med titeln *Stallo och de tre systrarna*. Vid tiden karakteriserades den som en revolutionär, avkoloniserande och feministisk barnföreställning. Den handlar om tre flickor som träffar en liten stallo som lider av mindervärdeskomplex. En stallo är en mytologisk figur – farlig, men samtidigt ganska korkad. Stallon rövar bort barnen, men de lyckas lura honom och fly. Marakatt-Labba skapade scenografi och dockor till denna föreställning som sitt examensprojekt på Högskolan för design och konsthantverk (HDK) i Göteborg. Tillsammans turnerade Somby och Marakatt-Labba både i och utanför Sápmi med föreställningen.

Händelser i tid, 2013

HÄNDELSE I TID

Bombattentatet mot regeringsbyggnaden i Oslo och skjutningen på Utøya den 22 juli 2011 krävde 77 människors liv. Två år senare visade Lofotens internationella konstfestival (LIAF) för första gången verket *Händelser i tid* (2013). Till det använde Britta Marakatt-Labba sju begagnade mjölsäckar som tillverkats i Tyskland under andra världskriget. Marakatt-Labba hittade säckarna bland sin svärmors tillhörigheter – sparade eftersom tyget var av bra kvalitet och kunde komma till nytta. Marakatt-Labba använde dem till att brodera sin bild av katastrofen på Utøya. Vi ser byggnader, vapen och tunna rännilar av blod. Säckarna hänger fritt från taket och bildar en cirkel, så att betraktaren kan se båda sidorna av tygen, inifrån cirkeln eller utifrån.

Ungdomarna på Utøya var deltagare vid ett årligt sommarläger som arrangerades av Arbeiderpartiets ungdomsorganisation. Gärningsmannen hade ett tydligt politiskt motiv för mordet. Handlingarna uppfattades som ett angrepp på demokratin. Genom att återbruka material med nazistiska symboler för att skildra terrorådåden 2011, berättar konstnären också om återanvändningen av människofientliga idéer. Samtidigt knyter hon an till traditionen med återbruk av material som är central för duodji.

SPÅR

Klimatförändringar, utökad gruvsdrift och dess konsekvenser för människor och omvärld är återkommande teman i Britta Marakatt-Labbas bilder. I *Global uppvärmning II* (2021), ett applikationsverk med flera lager av tyg i olika material som fästs med broderi, är den största delen av landskapet täckt av snö och is. Där isen börjat smälta anas stråk av blått vatten och röd lava. Öppningarna i isen bildar en cirkel som omger en samling kvinnohuvuden med den röda ladjogahpir. Den karaktäristiska trappkonturen från Kiruna gruvslagghögar är antydda inne i cirkeln.

Också i *Miljön kan inte vänta* (2019) ser vi kvinnohuvuden med ladjogahpir, här sticker de upp ovan älvens vattenyta. På flodstranden rör sig en renhjörd snabbt mot en annan grupp gestalter som håller upp en duk, som för att fösa in hjorden i ett renhågn. I bakgrunden ser vi även här gruvbergets silhuett.

I diptyken *Spår* (2023) möter vi åter Kiruna, både ovan och under jord, med sina gamla samiska sovplatser som ersatts av de trappformade slagghögarna. Staden har underminerat sig själv och måste därför flyttas. Människor, djur och den osynliga världen fördrivs av vindkraftverken och faller rakt ner i underjorden. Spår av renar i snön förvandlas till järnvägsspår och försvinner.

ETT HEM

I installationen *Dörren* (2012) hittar vi också återanvänt material. Det är lappat och lagat och sedan broderat på båda sidor. Textilen hänger från taket ner mot golvet och formar som en svävande båge. På golvet bakom tyget finns en ring av stenar på vilka olika platsnamn ristats in. På väggen är träribbor monterade, som tillsammans med textilen kan ha utgjort en *uksa* (dörr) till en lavvú. På väggen bredvid finns två små fotografier där vi ser ryggen på ett barn som lyfter uksan åt sidan och lämnar lavvún. På samiska hör ordet för dörr, *uksa*, samman med gudinnan Uksáhká som bor i och vakar över övergången mellan inne och ute. Ringen av stenar påminner om árran, eldstaden i lavvún. En annan gudinna, Sárahká, vakar över elden och vistas i eldstaden. De två var systrar och tillsammans med en tredje syster, jaktgudinnan Juoksáhká, hörde de till de gudinnor som stod människorna nära.

I installationen berättar Marakatt-Labba om den osynliga världen som samexisterar parallellt med vår materiella värld och vardag, och hur den existerar till exempel i en lavvú under en flytt. Varje gång en lavvú byggs upp skapas samtidigt ett hem för människorna och ett för osynliga men närvarande gudinnor.

MÄTNINGAR

I *Krackelerad* (2014) berättas historien om hur nomadiska renskötare på den svenska sidan av gränsen var tvungna att ha ett slags gränsboendeintyg för att flytta renhjorden till den norska sidan, när Norge var ockuperat av Tyskland mellan 1940 och 1945. Också här återanvänder Britta Marakatt-Labba säckmaterialet från just denna tid, liksom i verket *Mätningar* (2021–22). Det senare berättar om rasbiologi och de förnedrande skullmätningar som samerna utsattes för under tidigt 1900-tal. Metoden användes för att kategorisera och rangordna människogrupper och byggde på den rassistiska föreställningen om vissa folkslag som underlägsna. Detta har utgjort en ideologisk grund för förtrycket av samernas religion, språk och levnadssätt.

I *Mätningar* ser vi att mätinstrumentet används på örnen i det nazistiska emblemet på den återbrukade textilen. Över själva hakkorset har Marakatt-Labba broderat taggtråd, bakom den tittar en mängd ansikten fram som får representera dem som hamnade i nazisternas koncentrationsläger. Ytterligare ansikten syns under dem; några av dessa mäts också. Från huvudena går ett järnvägsspår som påminner oss om hur Sverige upplät järnvägen till tyskarnas truppöflyttningar. En renraid kommer nerifrån och upp, men försvinner delvis bakom de broderade intyg som gav konstnärens svårfar Johan Johansson Labba tillstånd att använda sina gamla flyttleder mellan Sverige och Norge under krigsåren.

MATERIALENS SPRÅK

I ett halvcirkelformat rum i utställningslokalen finns sju små skulpturer, var och en placerad på en träsockel. Träet i socklarna är återanvänt material från en gård som revs i närheten av konstnärens hem. Skulpturerna är gjorda av trä, sten och metall. Vi känner igen formen av ett huvud med en lådjoghampir i två av skulpturerna, med titlarna *Urmodern* (2019) och *Urmor I*, (2019). I *Urmor I* är det lilla huvudet inträngt i utrymmet mellan delarna av en sten som klyvts på mitten. Vi hittar också två skulpturer kallade *Vi två* (2019), som bägge utgörs av en välvd form krönt av två människotorsor som sitter ihop vid midjan. *Seite* (2019) är gjord av sten och metall och påminner just om formen på en *seite*, eller *sejte*, det vill säga ett kultföremål i form av en sten eller annan naturlig form som används som offerplats i den samiska religionen.

Det är en stor kontrast mellan de mjuka material som konstnären vanligtvis arbetar med – textilier och färgad broderitråd – och de material hon använder här. Materialvalet är dock nära kopplat till den samiska estetiska traditionen, och även till samisk mytologi och världsåskådning. Metall användes mot onda krafter och för att skydda barn från att bli bortbytta. Sten är materialet i sejterna man offrade vid för lycka och välgång. Trä fanns överallt i den samiska vardagen. Det utgjorde stammen i lavvún, höll elden vid liv i árran och formades till vardagens alla bruksföremål.

PARALLELLA VÄRLDAR

Kapad flyttled (2022) visar oss flera världar samtidigt, och även flera tidslager. I mitten av bilden ser vi två stora, trappformade slagghögar som påminner om hur det ser ut vid Kirunagruvan. Renrajden i förgrunden är på väg att passera två små huvuden med röda ladjoghpir. Titeln, *Kapad flyttled*, syftar på hur gruvverksamheten i Kiruna bedrevs utan hänsyn till de nomadiska samernas användning av området för flyttning, bete, jakt och fiske. Trappkonturen och renrajden befinner sig inte i samma tid, men genom att låta dem finnas parallellt i bilden ser vi att det förgångna existerar som ett minne i den osynliga världen och att någon med en röd ladjoghpir vårdar detta minne.

I *Vi förhandlar* (2023) ser vi en grupp bestående av fem kvinnor med röda huvudbonader och två män med blå mössor. Varje person har en spegling av sin egen kontur under den linje de befinner sig på. Här anar vi hur vår värld och den osynliga världen kan vara närvarande på samma gång. Vad de förhandlar om avslöjas inte, men speglingarna tycks ge människorna stöd och styrka från den osynliga världen.

Kiruna III, 1990

BRODERADE BREV

Avbildningar av brev, i broderi och applikation, var ett tema som Britta Marakatt-Labba arbetade med under hela 1990-talet. Det började med kärnkraftsolyckan i Tjernobyl 1986. Olyckan fick stora konsekvenser för rennäringen och det samiska livet eftersom radioaktivt nedfall förorenade naturen och ansamlades i laven som renarna åter. De som fick uppleva de svåraste konsekvenserna av olyckan befann sig långt från maktens centrum, och kommunikationen mellan dem var inte alltid bra.

Alla skulle betala en avgift till Radiotjänst (numera Sveriges Radio) för att höra nyheterna, men inte alla fick höra om sin egen verklighet i radion. Att "skriva" brev blev ett sätt för Marakatt-Labba att försöka komma i kontakt med myndigheterna och ge dem en förståelse för hennes egen situation. En av de tre delarna i *Kiruna* (1990), till exempel, ser ut som ett kuvert med en faktura från Radiotjänst. På platsen för adressen är en sovplats i en lavvú broderad – som för att visa på svårigheterna att kommunicera mellan två olika livsvärldar. Den nomadiska sovplatsen i tältkåtan är helt enkelt oläslig som adress – och levnadssätt – för Radiotjänst och andra, och samtidigt fullt begriplig för dem som lever eller har levt på detta sätt.

INDIGENISERING

Britta Marakatt-Labbas konstnärliga praktik kan förstås som en form av dekolonisering i den meningen att konsten gör motstånd mot och kritiserar koloniala och rasistiska föreställningar om samerna. Dekolonisering innebär att frigöra sig från koloniala maktstrukturer genom kritik och protest, men det innebär också att förhålla sig till det koloniala i en ojämlig maktrelation, som den underlägsne. Marakatt-Labba har, liksom många andra samiska konstnärer, vänt blicken mot sin egen kultur och utforskat sina egna myter, världsbilder och traditioner. På så sätt får den egna kulturen en naturlig plats i förståelsen av och samtalet om världen. Små, röda ladjogahpir och människor som vilar under vävda ranor berättar om samiskt liv och historia utan att motsäga andra liv och berättelser. Detta förhållningssätt kan beskrivas med begreppet *indigenisering*.

I *Om natten höll de vakt* (2009) presenteras en av den västerländska kulturens mest välkända berättelser: jul-evangeliet. Att gestalta denna berättelse som en händelse som utspelar sig i Sápmi är ett exempel på indigenisering. En mässhake i blått ylletyg, med broderier och applikationer från den samiska symbolvärlden är ett annat exempel. Att visa den osynliga världens närvaro i människors liv är ett tredje.

Om natten höll de vakt (detalj), 2009

BERÄTTELSEN

När börjar en berättelse? När någon börjar att berätta den? *Historjá* är ett beställningsverk till Breivika campus på UiT – Norges arktiska universitet i Tromsø. Britta Marakatt-Labba gjorde verket under perioden 2003 till 2007 och det berättar om den samiska historien på flera sätt. Om den läses från vänster till höger börjar berättelsen i mytologisk tid med tre gudinnor och sex grupper av sovande människor i en cirkel. Kanske är det en ursprungsmyt vi får ta del av, med gudinnorna Sárahkká och Uksáhhká som ligger i árran med röda ládjogahpir på huvudet, medan jaktgudinnan, bågskytten Juoksáhhká, skjuter liv i dem alla från en annan cirkel.

Om vi läser berättelsen från höger till vänster börjar den i skogen där många små huvuden med röda ládjogahpir syns uppe i träden. Ut ur skogen kommer ett antal vilda djur, hemmahörande i Sápmi. Vi möter sedan en grupp människor som åker skidor efter en renhjörd och har hundar med sig. Efter följer en lång renrajd som drar slädar. Så småningom kommer vi till några lavvúr, till skotrar som drar slädar och olika renhägn. Det här är berättelsen om samerna som går från att jaga vildrenar till att tämja dem och bli renskötare.

Det är med andra ord inte en linjär berättelse, utan snarare liknar den en jojk – utan början och slut. Berättelsen kan också börja med att kyrkan i Kautokeino bränns, vilket är ett centralt placerat motiv som syftar på upproret i Kautokeino 1852 mot de norsk-svenska myndigheterna. Om vi tittar åt vänster kommer vi till blodsutgjutelse och död. Upprorsmakarna i Kautokeino straffades hårt. Aslak Hætta och Mons Somby avrättades genom halshuggning. Deras kroppar begravdes vid Kåfjordskyrkan i Alta, medan deras huvuden skickades till Christiania och vidare till Köpenhamn som forskningsmaterial för rasbiologiska ändamål. Först 1997 återbördades huvudena och begravdes i Kåfjordskyrkan i Alta. Längre åt vänster kommer vi till Sametingets byggnad i Karasjok, där många har samlats för att få skydd.

Berättelsen handlar inte om hjältar eller kungar, utan om djurens och vanliga människors liv och om närvaron av andeväsen, gudinnor och urmödrar. Här finns ingen gruvsdrift eller skallmätning, men det är inte heller en ren idyll. Det är en blandning av konstnärens eget liv och bilderna av det samiska folkets kollektiva minnen, från både den synliga och osynliga världen, som Britta Marakatt-Labba bär med sig.

Historjá (detalj), 2003–07

Utställningen har initierats av Nasjonalmuseet for kunst, arkitektur og design i Oslo och är ett samarbete med Kin museum för samtidskonst i Kiruna och Moderna Museet i Stockholm. *Där varje stygn andas* är en omarbetad version av utställningen utformad i nära samarbete med konstnären själv.

Varmt tack till The Barbro Osher Pro Suecia Foundation, Mannheimer Swartling och The Britta Marakatt-Labba Exhibition Circle: Veronica och Lars Bane, Pontus Bonnier, Mari och Thomas Elderred, Kerstin och Johan Hessius, Agneta och Bo Philipson samt anonyma donatorer.

**MANNHEIMER
SWARTLING**

KATALOG

Den rikt illustrerade utställningskatalogen innehåller ett samtal mellan konstnären Britta Marakatt-Labba och curator Matilda Olof-Ors, tillsammans med fördjupande texter av Randi Godø, Gunvor Guttorm, Susanne Hætta, Hilde Hauan Johnsen, Maria Lind, Cato Lejon Myrnes, Anne Sommerin Simonnæs och Sigbjørn Skåden.

AUDIOGUIDE

Lyssna på Britta Marakatt-Labba när hon berättar om sin konst i vår audioguide:

